

Szánkózni járnak, pedig majdnem
tavasz, a kreol nő túl fekete, ő most
kimarad.

AVE MARIA

Mosolyog, én csak nyugtatom:
jövőre a tél majd minket, téged is behavaz.
Túl fekete vagy drágám, piszkos, van még idő,
mosakodj, olvadnak tetőnk alatt a békés jégcsapok.

Szánkózni járnak, pedig majdnem
tavasz, a kreol nő túl fekete
- meleg kabátot húz, puha kesztyűt -,
ő most kimarad.

Mosolyog – írisze fénylik, pupillája tágul,
kacag hangosan -, én csak nyugtatom:
most nem mehetsz, már úgyis mindegy,
nézd a tetőről laponként olvad.
Túl fekete vagy drágám, piszkos, van még idő,
mosakodj, olvadnak tetőnk alatt a békés jégcsapok.

Szánkózni járnak, pedig majdnem tavasz,
a kreol nő túl fekete, nyugtatom csak:
vannak gyerekek, akiknek most nem lehet.
Szegény, kimarad. Nő leszel te, lassan anya,
nyugodj meg, jövőre a tél minket, téged is behavaz.

Te nő leszel majd, lassan anya, fehér,
majdnem fényes, remélem majd mindannyian
megússzuk az árt, és végül kihordod

méhedben a messiást, a közöst, aki téged
anyunak hív (engem apunak),
majd szánkózni jártunk,
és tetőnk alatt épülnek békés jégcsapok.

78 GRÁDICSONK
ÉNEKE

*százharmincadik
zsoltár*

Emlékszem este volt, tán csak kora este,
ültünk a mólon. A túlparton füst. Valami
égett. Zúgott az ősi dob, mintha minden
jajveszékelt. A túlparton kamasz lányok
vetkőztek az égnek. És a madarak, azok
a feketék kibújtak a fák alól, mint régi kor
szellemei, mint anyáink, apáink, mint az
összes bűn, amit meg kell, hogy bánjunk.

Kamasz lányok vetkőztek, valami égett,
kamasz lányok meztelen testétől fénylett
az éjjel. Mögöttük lomkorona lángban,
óriás füstkarikában ártatlanságunk.
Szikráztak emlők, mint viráglevél
virágbimbó porzói, ha ütköznek a széllel,
szikráztak ölek, mint dob pufogás,
mint régi anyák ős sirámai.

Ültünk a mólon, fekete madarainkkal,
kamaszkorunk lombkorona lángban,
óriás füstkarikában elérte a partot.
És mi, alig férfiak fiatal húsba martunk.

Emlékszem este volt, tán csak kora
este, anyáink, apáink elúsztak
az árral, ültünk a mólon,

zúgott az ősi dob, mintha minden
jajveszékelt egymásba porladtak
a felhők, szikráztak emlők, ölek,
viráglevél virágbimbó porzói a földnek,
régii anyák ős sirámai az égnek.

Emlékszem este volt, tán csak
kora este, emlékszem kamasz
lányok vetkőztek meglett férfiaknak,
emlékszem a fekete madarak mind
a vízbe csaptak. Fohászokdtunk.

Lángolt egy régi, ősi fészker. Uram,
kértünk, ne vigy minket hétköznapi
bűnösöket, kísértésbe.